

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Κυριακήν, 8^η /21^η Ἰανουαρίου 2018, Κυριακήν μετά τά Θεοφάνεια, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν εἰς τόν Χεϊμαρρον Χορράθ πρός τήν Ἱεριχώ.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ ἐκκλησία τιμᾷ τόν ὅσιον Ἰωάννην, ἐγκαταλείψαντα τήν ἐπισκοπὴν Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης τόν 5^{ον} αἰῶνα καί ἐγκαταβιώσαντα εἰς τήν Μονήν ταύτην καί γενόμενον καθοδηγητὴν ψυχῶν καί ἀνακαινιστὴν τῆς Μονῆς.

Τιμᾷ ἐπίσης τόν ὅσιον Γεώργιον ἐκ Κύπρου καταγόμενον, παραμυθύσαντα ψυχὰς μοναχῶν καί ἀνακαινίσαντα τήν Μονήν ἐκ τῶν φθορῶν τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614.

Τῆς ἀγρυπνίας εἰς τήν Μονήν ταύτην προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, ψαλλόντων εὐλαβῶν προσκυνητῶν παρεπιδημούντων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Λεωνίδου Δούκα, Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου Ἀχαρνῶν καί Πετροπόλεως, Εὐσταθίου Καστελιώτου, Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παύλου Ἀθηνῶν, Γρηγορίου Ζάρκου, ἄρχοντος Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Πειραιῶς καί Διονυσίου Θανασούλη, Λαμπαδαρίου Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης Χολαργοῦ Ἀττικῆς καί μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

Κατά τήν ὑποδοχὴν προσεφώνησεν τόν Μακαριώτατον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος ὡς ἔπεται :

«Δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐν ᾧδαῖς δύο πρωτοστάτας, τῆς Ἀγίας ἡμῶν Μονῆς. Σύν τῷ Γεωργίῳ, τόν θεῖον Ἰωάννην, ἡμῶν τέ τούς προστάτας καί θεῖους πρέσβεας»

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, μετὰ τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδίας,

Πανηγυρική ἡ ἀποψινὴ σύναξις! Πανηγυρική, διότι φόρον τιμῆς ἀποτίωμεν πρός τούς δύο Κτίτορας καί ἰσχυροὺς Προστάτας τῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας Ἀγίους Ἰωάννην καί Γεώργιον.

Ἀμφότεροι οἱ Ἅγιοι διῆγον βίον ἀσκητικόν ἐνταῦθα νουθετοῦντες καί στηρίζοντες τούς ἐν τῇ Λαύρᾳ ἀσκουμένους τρισχιλίους Μονάζοντας καί, ἀπλῶς εἰπεῖν, ποδηγέται τῶν Ἀσκητῶν ἐγένοντο.

Κέντρον τῆς ζωῆς των, ἐν! Ἡ Ἁγία Τράπεζα! Ἡ μυστηριακὴ ζωὴ, οἱ Ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας! Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης μάλιστα ἐνισχύων πνευματικῶς – ἐν δυσχερέσι περιστάσεσι τούς Μοναχοὺς του, ἐδίδασκε τὰ ἐξῆς:

«Πολλὴν ὥραν νὰ ἀφιερῶνης, παιδί μου, μέ ὅση δύναμη ἔχεις στήν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ μέ ἀπόλυτη ἡσυχία καί εὐλάβεια. Διότι καλὸ εἶναι νὰ ὑπηρετεῖ κανεὶς τὴν μάναν του, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, μέ κάθε σεβασμὸ καί πραότητα. Ἀπὸ αὐτὴν (τὴν μάναν Ἐκκλησίαν) ὅλη ἡ Χάρις ἔρχεται σέ μᾶς καί μᾶς ἀναδεικνύει κληρονόμους τῆς αἰωνίου ζωῆς».

Ἀγιόφιλε Πάτερ καί Δέσποτα!

Υἱκῶς καλωσορίζομεν τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἀναφωνοῦντες,

Ὡς εὖ παρέστητε!

Τόν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Τό ἀληθινόν φῶς ἐπεφάνη καί πᾶσι τόν φωτισμόν δωρεῖται· βαπτίζεται Χριστός μεθ' ἡμῶν, ὁ πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος· ἐνίησι τόν ἀγιασμόν τῷ ὕδατι καί ψυχῶν τοῦτο καθάρσιον γίνεται· ἐπίγειον τό φαινόμενον καί ὑπέρ τούς οὐρανούς τό νοούμενον· διὰ λουτροῦ σωτηρία· δι' ὕδατος τό Πνεῦμα· διὰ καταδύσεως ἡ πρὸς Θεόν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται. θαυμάσια τά ἔργα Σου, Κύριε, δόξα Σοι», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί τῶν Ἀγίων τοῦ Χοζεβᾶ σκηνωμάτων.

Τοῦ ἐπιφανέντος ἀληθινοῦ φωτός κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ σήμερον συγκαλέσας ὡσαύτως ἡμᾶς εἰς τήν ἐόρτιον μνήμην καί πανήγυριν αὐτοῦ, ὁσιος Πατῆρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπώνυμος αὐτῷ Ἱερά αὕτη Μονή καταγγέλλει τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει καί ὁ ψαλμωδός. «Ὁ Θεός ἃ ἐδίδαξάς με ἐκ νεότητός μου, καί μέχρι τοῦ νῦν ἀπαγγελῶ τά θαυμάσιά σου», (Ψαλ. 70, 17).

Καί ὧντως μέχρι τοῦ νῦν ἀπαγγέλλονται τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ διὰ τῶν σωζομένων Ἱερῶν Λειψάνων τῶν ἀπ' αἰώνων ἀσκησάντων καί μαρτυρησάντων ὁσίων Πατέρων καί μοναχῶν ἐν ταῖς ὁπαῖς καί σπηλαίοις ἐκατέρωθεν χειμάρρου Χορράθ. Πολλῶ δέ μᾶλλον διὰ τοῦ ὁλοσώμου λειψάνου τοῦ Ἀγίου Πατρός καί ὁσιομάρτυρος τῇ συνειδήσει Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου καί θαυματουργοῦ.

Οἱ ἐνταῦθα ἐνασκήσαντες μοναχοί ἀνεδείχθησαν υἱοί φωτός τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, δηλονότι τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ψαλμωδός: «Τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοῖς φοβουμένοις αὐτόν καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην αὐτοῦ καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς», (Ψαλμ. 102, 17-18).

Ὁ ἅγιος Γεώργιος, τοῦ ὁποίου τήν Ἱεράν μνήμην τιμῶμεν σήμερον, ἔζησε περίπου ἑκατόν χρόνια μετὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην, ἐπίσκοπον Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ἐγκαταβιώσαντα ἐν τῇ Μονῇ. Ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἔζησε τήν βάρβαρον ἐπιδρομήν τῶν Περσῶν, ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος ἀφ' ἐνός μὲν τήν συγκέντρωσιν τῶν ἐσκορπισμένων μοναχῶν καί ἀσκητῶν, ἀφ' ἐτέρου δέ τήν ἀνασυγκρότησιν τοῦ μοναχικοῦ καί κοινοβιακοῦ βίου τῆς Λαύρας τοῦ Χοζεβᾶ. «Τό ὕψος τῶν ἀρετῶν του καί τά θαύματα πού ἔγιναν μέ τās ἀγίας του προσευχάς ἔκαμαν αὐτήν τήν Μονήν μίαν ἀπό τίς κορυφαῖες τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὁποία μάλιστα μετὰ τήν κοίμησίν του ἔλαβε τό ὄνομα τοῦ ἀγίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου. Διότι εἶναι ὁ κύριος προστάτης τῆς καί ὁ τάφος του ἔγινε ὁ πιό τιμημένος τόπος τοῦ Μοναστηριοῦ», ὡς ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ νέος Χοζεβίτης εἰς τās ἐπιστολάς αὐτοῦ.

Τό ὕψος τῶν ἀρετῶν τοῦ ἁγίου διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ μελωδός αὐτοῦ λέγων: «Οὐχ ὁδοῦ μήκος ἴσχυσεν, οὐδέ τόπων δυσχέρεια, παραλῦσαι, Ὅσιε, τό διάπυρον, τῆς πρός θεόν ἐκδημίας σου. Κάκεϊ γάρ γενόμενος καί τοῖς τόποις εὐφρανθεῖς, οὔ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ θεοῦ ἡμῶν οὐκ ἡμέλησας ὅλως, εἰ μή φθάσαι δι' ἀσκήσεως καί πόνων καί πρός Ἱερουσαλήμ τήν οὐράνιον.

Τό διάπυρον, τουτέστιν τήν ὅλως πεπυρακτωμένην, πρός θεόν ἐκδημίαν του, ὁ Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος συνέδεσε μετά τῶν τόπων, ἔνθα ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ ἐνσαρκωθέντος θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου Μαρίας καί μετά τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ὁ μέν Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἐκήρυξε μετάνοιαν βαπτίζων ἐν ὕδατι (Λουκ. 3,3), ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐβαπτίσθη ὑπό Ἰωάννου εἰς τόν Ἰορδάνην (Μαρκ. 1,9). «Καί ἰδοὺ ἀνέώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί καί εἶδε τό Πνεῦμα τοῦ θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καί ἐρχόμενον ἐπ' Αὐτόν. Καί ἰδιοῦ, φωνή ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα», (Ματθ. 3, 16-17) κατά τήν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν.

Τήν μαρτυρίαν ταύτην, δηλονότι τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί Εὐαγγελιστῶν ἔχων ὑπ' ὄψιν καί ἀκούων εἰς τούς Παυλείους λόγους «Ὅτε ἡ χρηστότης καί ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλά κατά τό αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτ. 3, 4-6), ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος προσῆλθεν εἰς τό ἁγιογραφικόν (βιβλικόν) ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ Χοζεβᾶ καί τόν ἀνέδειξεν εἰς φυσικήν καί πνευματικήν κολυμβήθραν, ἔνθα διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος προγευόμεθα «τό προοίμιον ἐκείνης τῆς παλιγεννεσίας», ἥτοι τῆς Ἀναστάσεως. «Τοῦτο γάρ ἡ παλιγεννεσία... ἡ δευτέρα γέννησις», λέγει ὁ Οἰκουμένιος.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «ἡ ἐπιφανεῖσα χάρις τοῦ θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τίτ. 2,11) καί ἡ ὁποία ἐπεσκίασεν τούς πρό καί μετά τόν ὅσιον ἡμῶν Γεώργιον συνασκητεύσαντας ἐν Χριστῷ ἁγίους ἐν Χοζεβᾶ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό ἐν εἶδει περιστερᾶς καταβάν σωματικῶς Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τόν ἀγαπητόν Υἱόν τοῦ θεοῦ Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Τῆς σωτηρίου ταύτης χάριτος τοῦ θεοῦ, τῆς ὁποίας μέτοχος καί κοινωνός ἐγένετο ὁ Ὅσιος ἡμῶν Πατήρ Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης, καλούμεθα νά γίνωμεν μέτοχοι καί ἡμεῖς ἔχοντες ὡς παράδειγμα πρός μίμησιν τόν ἐορταζόμενον Ἅγιον Γεώργιον.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ἐν τῇ γῇ πεπολίτευσαι ὥσπερ ἀσώματος μέγιστε· συνήφθης ἐντεῦθεν δέ τῶν Ἀσωμάτων χοροῖς, τῷ ποιήσαντι, ᾧδαῖς ἐν τρισαγίοις, μέλπων καί δεχόμενος τούτου τήν ἑλλαμψιν», Ἀμήν.

Ὁ καθηγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρέθεσε μοναστηριακὴν τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC" returns="included" maximum_entity_count="500"]